

بررسی پیش‌نویس معاهده حمایت از اجراهای دیداری - شنیداری**سازمان جهانی مالکیت فکری**فهیبه اسکندری^۱محمود صادقی^۲**چکیده**

برای نخستین بار کنوانسیون رم ۱۹۶۷، از اجراکنندگان حمایت کرد، اما ماده ۱۹ این کنوانسیون، حمایت‌های پیش‌بینی شده را در ارتباط با اجراهای دیداری - شنیداری محدود کرده است. در طرح پیشنهادی پیش‌نویس معاهده اجراها و آوانگاشت‌های سازمان جهانی مالکیت فکری، حمایت از اجراکنندگان به اجراهای دیداری - شنیداری نیز تسری یافته بود، اما در متن اصلی معاهده این اجراها از شمول حمایت خارج شدند. از همین رو مجمعی متشکل از اعضا و اتحادیه‌های وایپو در مارس ۱۹۹۷ تشکیل شد. پس از بررسی قوانین ملی و منطقه‌ای موجود و ارائه طرح‌های پیشنهادی کشورهای عضو برای این پیش‌نویس، از ۷ تا ۲۰ دسامبر ۲۰۰۰ کنفرانسی دیپلماتیک در ژنو برای تهیه و تصویب طرح نهایی پیش‌نویس حمایت از اجراهای دیداری - شنیداری تشکیل شد. در این مقاله طرح اصلی پیشنهادی پیش‌نویس حمایت از اجراهای دیداری - شنیداری سال ۲۰۰۰ و طرح‌های پیشنهادی ایالات متحده آمریکا و اتحادیه اروپا به صورت تطبیقی مورد بررسی قرار می‌گیرد.

واژگان کلیدی

حقوق مرتبط، اجراکنندگان، اجراهای دیداری - شنیداری، معاهده اجراها و

آوانگاشت‌های سازمان جهانی مالکیت فکری

۱. دانش‌آموخته کارشناسی ارشد رشته حقوق مالکیت فکری دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران.

۲. دانشیار گروه حقوق دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران. (نویسنده مسؤول)

Email: sadegh_m2000@yahoo.com

نوع مقاله: پژوهشی تاریخ دریافت مقاله: ۱۳۹۲/۴/۳ تاریخ پذیرش مقاله: ۱۳۹۲/۵/۲۸

مقدمه

حمایت بین‌المللی از اجزای دیداری - شنیداری از جمله موضوعاتی بود که در کنفرانس دیپلماتیک کپی‌رایت و حقوق مجاور که از تاریخ ۲ لغایت ۲۰ دسامبر ۱۹۹۶ در ژنو برگزار شد، مورد بررسی قرار گرفت. کنفرانسی که منتهی به انعقاد معاهده اجراها و آوانگاشت‌های سازمان جهانی مالکیت فکری^۱ گردید. در طرح پیشنهادی این معاهده حمایت مقرر برای اجراکنندگان شنیداری به اجزای دیداری - شنیداری نیز تسری یافته بود، اما در متن اصلی معاهده این اجراها از شمول حمایت خارج شدند. با وجود این برگزارکنندگان کنفرانس دیپلماتیک مذکور، حمایت از اجزای دیداری - شنیداری در سطح بین‌المللی را بسیار ضروری دانستند و از مدیران وایپو خواستند تا در اوایل سال ۱۹۹۷ جلسه‌ای ترتیب دهند و به همراه نمایندگان کشورهای عضو در ارتباط با حمایت از این دسته اجراها، نهایتاً تا سال ۱۹۹۸ پروتکلی تدوین کنند.

همان‌گونه که پیش‌بینی شده بود مجمعی متشکل از اعضا و اتحادیه‌های وایپو در مارس ۱۹۹۷ تشکیل و بنا بر این شد که کمیته‌ای از متخصصان تشکیل گردد و در ارتباط با معاهده اجزای دیداری - شنیداری تصمیم‌گیری کند، پس از بررسی قوانین ملی و منطقه‌ای موجود در این رابطه توسط دفتر بین‌المللی وایپو و ارائه طرح‌های پیشنهادی کشورهای عضو برای این پروتکل، سرانجام کنفرانسی دیپلماتیک، در تاریخ ۷ تا ۲۰ دسامبر ۲۰۰۰ در ژنو برای تهیه و تصویب طرح نهایی پیش‌نویس حمایت از اجزای دیداری - شنیداری تشکیل شد. طرح نهایی این معاهده در ۲۰ ماده آماده شد. نمایندگان کشورهای شرکت‌کننده در مورد ۱۹ ماده از این طرح توافق کردند. منتهی در ارتباط با ماده ۱۲ این طرح، که ناظر به انتقال حقوق از اجراکنندگان دیداری - شنیداری به تهیه‌کنندگان تثبیت‌های

دیداری - شنیداری است، بین کشورهای اروپایی و ایالات متحده آمریکا اختلاف نظر به وجود آمد و توافقی نیز حاصل نشد. (وایپو، ۲۰۰۹ م.) این مسأله برای سال‌ها مسکوت باقی ماند. بنابراین وایپو در بیست و سومین اجلاس کمیته دائمی کپی‌رایت و حقوق مرتبط، که در تاریخ ۲۱ نوامبر لغایت ۲ دسامبر ۲۰۱۱ برگزار شد، برگزاری کمیته مقدماتی کنفرانس دیپلماتیک پیش‌نویس حمایت از اجراهای دیداری - شنیداری را در دستور کار خود قرار داد و مقرر شد که کنفرانس دیپلماتیک مذکور در ژوئن ۲۰۱۲ به مدت یک هفته در چین برگزار شود تا معاهده حمایت از اجراهای دیداری - شنیداری بار دیگر مورد مذاکره قرار گیرد. (وایپو، ۲۰۱۱ b م.)

در ادامه پیش‌نویس حمایت از اجراهای دیداری - شنیداری سازمان جهانی مالکیت فکری، میزان تأثیر معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو، طرح‌های پیشنهادی اتحادیه اروپا و ایالات متحده آمریکا بر آن به صورت ماده به ماده مورد بررسی قرار می‌گیرد.

الف - ماده ۱ (ارتباط با دیگر کنوانسیون‌ها و معاهدات)

«۱- هیچ ماده‌ای از این معاهده، از مقررات موجود در معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو یا کنوانسیون بین‌المللی حمایت از اجراکنندگان، تهیه‌کنندگان آوانگاشت و سازمان‌های پخش‌کننده رادیویی و تلویزیونی رم مورخ ۲۶ اکتبر ۱۹۶۱ نمی‌کاهد.

۲- حمایت‌های اعطاشده در این معاهده، تأثیری بر حمایت‌های کپی‌رایت ناظر بر آثار ادبی و هنری ندارد. از همین رو هیچ ماده‌ای از این معاهده نباید به گونه‌ای تفسیر شود که به چنین حمایت‌هایی لطمه وارد آورد.

۳- این معاهده به استثنای معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو، هیچ‌گونه ارتباطی با دیگر معاهدات ندارد و به حقوق و مقررات دیگر معاهدات لطمه‌ای وارد نمی‌کند.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

به کاربردن عنوان پروتکل برای این پیش‌نویس توسط صاحب‌نظران اروپایی، بر پایه این دیدگاه بود که آن‌ها معتقد بودند چه از نظر سیاسی و چه از نظر حقوقی می‌توان حمایت‌های دیداری - شنیداری را به حمایت‌های معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو اضافه و مقررات آن را در مورد اجراهای دیداری - شنیداری تا جایی که امکان دارد اعمال کرد. در برابر این، دیدگاه صاحب‌نظران ایالات متحده وجود داشت که پیش‌نویس مذکور را به عنوان معاهده تلقی می‌کرد. آنان بر این باور بودند که این پیش‌نویس کامل‌کننده، اصلاح‌کننده، تغییردهنده یا توسعه‌دهنده معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو نمی‌باشد، بلکه ناظر بر حوزه جدیدی از حمایت می‌باشد. این پیش‌نویس چه معاهده نامیده شود و چه پروتکل، در حقوق بین‌المللی معاهده تلقی می‌شود (ماده (۱) ۲ کنوانسیون وین در حقوق قراردادها).

بند ۱ با الگوبرداری از ماده (۱) ۱ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو و ماده (۲) ۲ تریپس، ناظر بر شرط تأمین کنوانسیون رم می‌باشد. بند ۲ نیز با الگوبرداری از کنوانسیون رم و معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو، ناظر بر شرط لطمه‌زدن می‌باشد که برای حفظ آثار ادبی و هنری تدوین شده است. صاحب‌نظران ایالات متحده در ماده ۱ طرح پیشنهادی خود، دقیقاً همان ماده ۱ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو را بازنویسی کرده بودند. (وایپو، ۱۹۹۸ a م.)

در بند ۱ طرح پیشنهادی اتحادیه اروپا آمده بود: «این معاهده پروتکلی بر معاهده اجراکنندگان و آوانگاشت‌های وایپو که در تاریخ ۲۰ دسامبر ۱۹۹۶ در ژنو منعقد شده است، می‌باشد.» (وایپو، ۱۹۹۸ b م.) تأثیر این بند را در بند ۳ ماده ۱

پیش‌نویس می‌توان دید که بیان می‌کند این معاهده تنها با معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو ارتباط دارد. مفاد بند ۲ همان است که در بند ۱ ماده ۱ پیش‌نویس آورده شد؛ با این تفاوت که صاحب‌نظران اتحادیه اروپا نه تنها بر خلاف صاحب‌نظران آمریکایی اشاره‌ای به کنوانسیون رم نکردند، بلکه نکاستن از مقررات موجود توسط معاهده پیشنهادی را تنها ناظر بر معاهده وایپو دانستند.^۳ بند ۳ دقیقاً همان است که در بند ۲ طرح ایالات متحده مقرر و بعداً در بند ۲ پیش‌نویس آورده شد؛ تنها با این تفاوت که صاحب‌نظران اروپایی به دنبال دیدگاهی که این معاهده را پروتکل می‌دانستند، از لفظ پروتکل به جای معاهده استفاده کردند.

ب - ماده ۲ (تعاریف)

۱- «اجراکنندگان» خوانندگان، نوازندگان، رقصندگان و دیگر کسانی هستند که آثار ادبی و هنری یا بیان فولکلور را بازی می‌کنند، می‌خوانند، منتقل می‌کنند، دکلمه می‌کنند، ایفای نقش می‌کنند، تفسیر می‌کنند یا به شیوه‌ای دیگر اجرا می‌کنند.

۲- «تثبیت دیداری - شنیداری» به معنی دربرگرفتن تصاویر متحرک در قالب وسیله‌ای است که از آن طریق دریافت، تکثیر و عرضه شود، چه همراه با اصوات یا جایگزین اصوات باشد و چه نباشد.^۴

۳- «پخش رادیویی و تلویزیونی» به معنی انتقال اصوات یا تصاویر یا اصوات و تصاویر به عموم، از روش‌های بی‌سیم می‌باشد؛ انتقال از طریق ماهواره نیز پخش رادیویی و تلویزیونی است؛ انتقال سیگنال‌های رمزگذاری شده در صورتی که خود سازمان پخش‌کننده رادیویی و تلویزیونی یا با رضایت آن، فرد دیگری روش‌های رمزگشایی را به عموم عرضه کند نیز، پخش رادیویی و تلویزیونی می‌باشد.

۴- «عرضه به عموم» به معنی انتقال اجرای تثبیت‌نشده یا تثبیت‌شده به صورت دیداری شنیداری به عموم از طریق هر رسانه به جزء پخش رادیویی و تلویزیونی، می‌باشد.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

از نقطه نظر این ماده «عرضه به عموم»، قابل شنیدن یا قابل دیدن یا قابل شنیدن و دیدن کردن اجرای تثبیت‌شده به صورت دیداری - شنیداری برای عموم، را دربرمی‌گیرد. بند اول اجراکنندگان را تعریف می‌کند که همان تعریفی است که معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو از اجراکنندگان ارائه داده است. تعریف این معاهده از اجراکنندگان با تعریف کنوانسیون رم در دو مورد متفاوت می‌باشد؛ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو «تفسیر» را به انواع اجرا و «بیان فولکلور» را به قلمرو اجرا اضافه کرده است. بند دوم تثبیت دیداری - شنیداری را تعریف می‌کند. این تعریف مشابه تعریف معاهده حمایت از اجراها و فونوگرام وایپو است با این تفاوت که به جای «اصوات یا جایگزین آن» عبارت «تصاویر متحرک، اعم از این که همراه با اصوات باشند یا نباشند» آمده است. آنچه می‌بایست در تثبیت دیداری - شنیداری مورد استفاده قرار گیرد، تصاویر متحرک است. وجود یا عدم وجود اصوات اختیاری می‌باشد.

در تعریف پخش رادیویی و تلویزیونی دو تفاوت بین معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو و پیش‌نویس وجود دارد؛ علاوه بر «اصوات یا اصوات و تصاویر» که در تعریف معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو آمده است، عبارت «تصاویر» نیز در تعریف پیش‌نویس وجود دارد. تفاوت دیگر این که در تعریف معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو عبارت «جایگزین» به طور کلی به کار رفته است و جانشین تمام موارد تصاویر و اصوات می‌شود، در حالی که در تعریف پیش‌نویس عبارت «جایگزین» را به اصوات محدود کرده است. در معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو، در تعریف

انتقال به عموم علاوه بر انتقال به عموم «اجرا» که در پیش‌نویس هم آمده است، انتقال به عموم «آوانگاشت» نیز وجود دارد. در دو قسمت دیگر ماده نیز «صدای اجرا» در برابر «اجراهای تثبیت‌نشده» پیش‌نویس و «صدا یا جایگزین صدای تثبیت‌شده» در قالب آوانگاشت» در برابر «اجراهای تثبیت‌شده به صورت دیداری - شنیداری» پیش‌نویس در یک قسمت و عبارت «قابل شنیدن» در برابر عبارت «قابل شنیدن یا قابل دیدن یا قابل شنیدن و دیدن» پیش‌نویس متفاوت از یکدیگر می‌باشد که با توجه به دامنه حمایت پیش‌نویس منطقی می‌باشد. تعاریف آوانگاشت، تهیه‌کننده آوانگاشت و انتشار در ماده ۲ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو وجود دارد، ولی پیش‌نویس آن‌ها را تعریف نکرده است. (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ایالات متحده در بند اول طرح پیشنهادی خود اجراکنندگان را تعریف می‌کند؛ تعریفی که از اجراکنندگان ارائه می‌دهد، همان تعریفی است که پیش‌نویس و معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو از اجراکنندگان ارائه می‌دهند، با این تفاوت که صاحب‌نظران ایالات متحده در تعریف صراحتاً اجراکنندگان سیاه لشر یا اجراکنندگان پشت صحنه را از قلمرو تعریف خارج کرده بودند. در بند دوم طرح پیشنهادی ایالات متحده آمریکا، تنها تثبیت تعریف شده است. این تعریف با توجه به تعریف تثبیت معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو ارائه شده است، با این تفاوت که صاحب‌نظران ایالات متحده به جای اصوات در ماده ۲ معاهده، تصاویر یا تصاویر و اصوات را در تعریف آورده‌اند.

این تعریف در مضمون و دایره شمول تا حد زیادی شبیه تعریف تثبیت دیداری - شنیداری پیش‌نویس می‌باشد. در بند سوم طرح پیشنهادی ایالات متحده، پخش رادیویی و تلویزیونی تعریف شده است و دقیقاً همان تعریفی است که پیش‌نویس ارائه داده است به جز این که پیش‌نویس اصوات را نیز همانند معاهده اجراها و

آوانگاشت‌های وایپو علاوه بر تصاویر، تصاویر و صدا داخل دایره شمول تعریف آورده است. در بند چهارم این طرح، عرضه به عموم تعریف شده است. در این تعریف تا حدی از سیاق نوشتاری معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو الگوبرداری شده است، ولی در مفهوم تا حد زیادی همان چیزی است که پیش‌نویس ارائه داده است.^۵ صاحب‌نظران ایالات متحده اثر دیداری - شنیداری را نیز مستقلاً تعریف کرده‌اند، در صورتی که این تعریف تنها به طور ضمنی در تعریف «تثبیت دیداری - شنیداری» پیش‌نویس آورده شده است. در بند آخر ماده ۲ طرح پیشنهادی ایالات متحده، اثر دیداری - شنیداری این‌گونه تعریف شده است: «اثری که حاوی یک سری تصاویر مرتبط به همراهی اصوات می‌باشد و از طریق یک رسانه نمایش داده می‌شود.» (وایپو، ۱۹۹۸ a م.)

ماده ۲ پیش‌نویس بیشتر به ماده ۲ طرح پیشنهادی اتحادیه اروپا نزدیک است. صاحب‌نظران اتحادیه اروپا در یک بند تعاریف اجراکنندگان، پخش رادیویی و تلویزیونی و عرضه به عموم را در ارتباط با حمایت‌های پروتکل، با اعمال تغییرات لازم در خصوص تفاوت اجرای دیداری شنیداری و شنیداری، به تعاریف معاهده اجراها و فونوگرام وایپو ارجاع داده‌اند. در بند دیگر تثبیت دیداری - شنیداری را تعریف کرده‌اند. این تعریف دقیقاً همان تعریفی است که در پیش‌نویس آمده است.

ج - ماده ۳ (ذی‌نفعان حمایت)

«۱- کشورهای عضو می‌بایست حمایت‌های اعطاشده در این معاهده، را نسبت

به اجراکنندگان سایر کشورهای عضو نیز اعمال کنند.

۲- اجراکنندگانی که تابعیت هیچ یک از کشورهای عضو را ندارند، اما مقیم عادی یکی از کشورهای عضو می‌باشند، از نقطه نظر این معاهده با تابعین کشورهای عضو برابر می‌باشند.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۳ مقدمه رفتار ملی برای اجراکنندگان در ماده ۴ را فراهم می‌کند. مطابق بند ۱ حمایت مقرر در این طرح پیشنهادی، در رابطه با اجراکنندگان تابع دیگر کشورهای عضو نیز اعمال می‌شود. بند ۲ اجراکنندگانی را که تابع کشورهای عضو نیستند، ولی مقیم کشورهای عضو می‌باشند، را در حکم تابعین فرض کرده است. این بند بازنویسی ماده (۲) ۳ کنوانسیون برن می‌باشد. در بند ۱ ماده ۳ طرح پیشنهادی ایالات متحده این‌گونه آمده است که کشورهای عضو حمایت‌های این معاهده را آن‌گونه که در بند ۲ آمده است، به تابعین دیگر کشورهای عضو اعطا می‌کنند. در بند ۲ ماده ۳ به سیاق معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو، تریپس و کنوانسیون رم معیارهایی برای تابعیت ارائه شده است.^۶ (وایپو، a ۱۹۹۸ م.)

در ماده ۳ طرح پیشنهادی اتحادیه اروپا، همان تعریفی که در بند ۱ ماده ۳ پیش‌نویس مقرر گردید، با دو تفاوت در نگارش، آمده بود. در طرح پیشنهادی اتحادیه اروپا به جای حمایت اعطاشده، حمایت مقرر شده و به جای معاهده، واژه پروتکل - مطابق با سیاق اتخاذشده توسط صاحب‌نظران اروپایی - آمده است.

د - ماده ۴ (رفتار ملی)

«۱- هر یک از کشورهای عضو، در ارتباط با حقوق انحصاری اعطا شده در این معاهده و حق عوض عادلانه مقرر در ماده ۱۱ این معاهده، می‌بایست با تابعین دیگر کشورهای عضو همان رفتاری را داشته باشد که با تابعین خود دارد.

۲- کشورهای عضو می‌بایست حمایتی که با لحاظ بند ۱ و ناظر به ماده (۱) ۱۱ و (۲) ۱۱، به تابعین دیگر کشورهای عضو اعطا می‌کنند، را به حدود و شرایط حقوقی که دیگر کشورهای عضو برای تابعین آن‌ها قائل می‌شوند، محدود کنند.

۳- مقرره‌ای که در بند ۱ پیش‌بینی شده است، در جایی که دیگر کشورهای عضو یا خود کشور عضو از حق شرط ماده (۳) ۱۱ استفاده کرده‌اند، اعمال نمی‌شود.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

این اصل در ارتباط با حقوق مرتبط در سطح محدودتری در ماده ۲، ۲ کنوانسیون رم و معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو نیز آمده است.

مطابق بند ۱ این ماده، رفتار ملی به حقوقی که این معاهده اعطا می‌کند و به حقوقی که کشورهای عضو به تابعین خود اعطا می‌کنند تسری می‌یابد. رفتار ملی ناظر به حقوق انحصاری و حق عوض می‌باشد. بند ۲ ماده در ارتباط با اعمال حقوق انحصاری به کشورهای عضو حق معامله متقابل داده است؛ بدین صورت که اگر کشوری حقی را برای تابعین کشور عضو شناسایی کرد، کشور عضو هم مکلف به اعمال آن حق برای تابعین آن کشور است. در بند ۳ این ماده نیز آمده است که در صورتی که کشوری حقی از این معاهده را برای تابعین خود پیش‌بینی نکرده است، نمی‌تواند آن حق را برای تابعین دیگر کشورهای عضو نیز در نظر بگیرد. اصل رفتار ملی، علاوه به حقوق اقتصادی به حقوق اخلاقی نیز تسری می‌یابد. (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

در ماده ۴ طرح پیشنهادی ایالات متحده، تحت عنوان رفتار ملی این‌گونه آمده بود: از نقطه نظر اجراهایی که در ماده ۳ این معاهده حمایت می‌شود، به اجراکنندگان دیگر کشورهای عضو همان حقوقی اعطا می‌شود که قانون آن کشور عضو برای تابعین خود قائل است. همچنین است حقوقی که انحصاراً در این معاهده مقرر

شده است. از سیاق این ماده این‌گونه برمی‌آید که صاحب‌نظران ایالات متحده حمایت‌هایی که قانون داخلی کشورهای عضو برای اجراکنندگان داخلی مقرر کرده‌اند را علاوه بر حمایت‌های معاهده، تحت اصل رفتار ملی برای اجراکنندگان دیگر کشورها قابل اعمال می‌دانند. (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

هـ - ماده ۵ (حقوق اخلاقی)

«۱- اجراکننده مستقل از حقوق اقتصادی خود و حتی پس از انتقال این حقوق، در ارتباط با اجرای زنده خود یا اجرایی که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده است، حقوق زیر را دارا می‌باشد:

- حق این‌که به عنوان اجراکننده اجرای خود شناخته شود؛ به استثنای جایی که نحوه استفاده از اجرا، حذف نام اجراکننده را ایجاب کند.

- حق اعتراض به هر گونه تغییر شکل، تحریف یا دیگر تغییرهای اجرا که به اعتبار اجراکننده و با ملاحظه ماهیت تثبیت‌های دیداری - شنیداری اجرا، لطمه وارد کند.

۲- حقوقی که در بند ۱ به اجراکننده داده می‌شود، بعد از مرگ وی نیز، حداقل تا زمان ابقای حقوق اقتصادی، باقی می‌ماند و توسط اشخاص حقیقی یا حقوقی مجاز در قانون کشور عضوی که در آنجا حمایت مورد ادعاست، اعمال می‌شود. با این وجود، کشورهایی که هنگام پذیرش یا تصویب این معاهده، در قانون داخلی‌شان از تمام حقوق بند قبل، بعد از مرگ اجراکننده، حمایت نمی‌کنند، می‌توانند حمایت برخی از این حقوق را به بعد از مرگ تسری ندهند.

۳- تعیین ضمانت اجرای حقوقی که در این ماده آمده است، به قانون کشور عضوی که در آن جا حمایت مورد ادعاست، واگذار شده است.^۷ (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

حقوق اخلاقی در سطح بین‌المللی برای اجراکنندگان، اولین بار در معاهده اجراها و آوانگاشت وایپو مقرر شد. این معاهده این حقوق را به اجراهای زنده شنیداری و اجراهایی که در قالب آوانگاشت تثبیت شده‌اند، محدود کرده است. در ماده ۵ پیش‌نویس آمده است که حقوق اخلاقی ناظر بر اجراهای دیداری - شنیداری نیز می‌باشد. سیاق این ماده از سیاق ماده ۶ مکرر کنوانسیون برن پیروی می‌کند. ماده ۵ معاهده اجراها و آوانگاشت وایپو نیز از همین سیاق پیروی کرده است.

بند ۱ به حق شناسایی اجراکننده به عنوان اجراکننده اجرای خود و حق اعتراض به هر گونه تغییر که به اعتبار وی لطمه وارد می‌کند، مربوط می‌شود. این ماده تمام اجراهای دیداری - شنیداری، زنده یا تثبیت‌شده را تحت پوشش قرار می‌دهد. این دو حق اخلاقی برای وضوح بیشتر در دو قسمت جداگانه آورده شده‌اند. قسمت اول در ارتباط با حق شناسایی می‌باشد که منطبق با قسمتی از ماده ۵ معاهده اجراها و آوانگاشت وایپو می‌باشد، ولی حق مذکور در ماده ۶ مکرر کنوانسیون برن با عنوانی متفاوت و تحت عنوان «حق ادعای تألیف اثر» آمده است. در این قسمت به پیروی از معاهده اجراها و آوانگاشت وایپو استثنایی بر دامنه شمول این حق وارد شده است؛ «جایی که نحوه استفاده از اجرا، حذف نام اجراکننده را ایجاب کند.»

این عبارت باعث افزایش انعطاف‌پذیری این حق می‌شود. عبارت اول قسمت دوم، همان است که در ماده ۵ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو آمده است، ولی از دو جهت با ماده ۶ مکرر کنوانسیون برن تفاوت دارد: اول این که عبارت «یا دیگر اعمال مخرب» که در کنوانسیون برن وجود دارد، در معاهده حمایت اجراها و آوانگاشت‌های وایپو نیامده است. دوم این که کلمه «اعتبار» در این معاهده جانشین کلمه «آبرو» در کنوانسیون برن شده است. بند ۲ منطبق با بند ۲

معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو و به پیروی از سیاق کنوانسیون برن در ارتباط با حقوق اخلاقی اجراکننده پس از مرگ وی می‌باشد. بند ۳ این ماده همان است که در بند ۳ ماده ۵ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو و به پیروی از کنوانسیون برن آمده است.

حقوق اخلاقی مستقل از حقوق اقتصادی و حتی پس از انتقال حقوق اقتصادی موجود می‌باشد. همانند دیگر معاهدات، در این پیش‌نویس نیز عبارتی ناظر بر انتقال‌ناپذیری حقوق اخلاقی وجود ندارد. اجراکننده اختیار دارد که از حقوق اخلاقی خود استفاده کند یا نکند، حتی این اختیار را دارد که به طور کلی از حقوق خود صرف نظر نماید. حقوق اخلاقی پیش‌بینی‌شده در این ماده همانند حقوق دیگر، حداقل حقوق می‌باشند. کشورهای عضو می‌توانند در قانون داخلی خود سطح وسیع‌تری از حقوق را مقرر کنند. (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۵ طرح پیشنهادی ایالات متحده در ارتباط با حقوق اخلاقی اجراکنندگان بود. بند ۱ این ماده، با تغییراتی همان بند ۱ ماده ۵ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو می‌باشد. تفاوت اول این‌که، در این معاهده «اجراهای تثبیت‌شده در قالب آوانگاشت» مورد حمایت می‌باشد، در پیش‌نویس «اجراهای تثبیت‌شده به صورت دیداری - شنیداری» مورد حمایت قرار گرفته است و در طرح ایالات متحده «اجراهای تثبیت‌شده در قالب اثر دیداری - شنیداری». با این وجود، از لحاظ مفهومی همان است که در پیش‌نویس آمده است. دومین تفاوت این‌که صاحب‌نظران ایالات متحده در ادامه حق اعتراض به هر گونه تغییر که هم در معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو و هم در پیش‌نویس به یک شکل آمده است را این‌گونه تدوین کرده بودند که: «... جایی که چنین تغییری در راستای استفاده معمول تهیه‌کننده مجاز اثر

یا قائم مقام آن نباشد.» بند ۲ و ۳ طرح ایالات متحده همانند بند ۲ و ۳ این معاهده و پیش‌نویس می‌باشد.

علاوه بر این‌ها صاحب‌نظران ایالات متحده بند ۴ را نیز تدوین کرده‌اند که در معاهده اجراها و آوانگاشت وایپو و پیش‌نویس وجود ندارد.^۸ آنچه در طرح ایالات متحده تحت عنوان استفاده معمول، در بند ۴ آمده است، متفاوت از معنای آن در ماده ۵ پیش‌نویس می‌باشد؛ استفاده معمول همان حقوق انحصاری اجراکننده می‌باشد و حق اجازه آن‌ها تنها در اختیار خود اجراکننده می‌باشد و استفاده از آن تنها منوط به پرداخت عوض شده است. (وایپو، a ۱۹۹۸ م.)

و - ماده ۶ (حقوق اقتصادی اجراکنندگان در اجراهای تثبیت‌نشده‌شان)

«اجراکنندگان حق انحصاری اجازه‌دادن این موارد را در ارتباط با اجرایشان دارند: - پخش رادیویی و تلویزیونی و عرضه به عموم اجراهای تثبیت‌نشده، به استثنای اجرایی که تاکنون پخش شده باشد؛ - تثبیت اجراهای تثبیت‌نشده.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۶ پیش‌نویس، حق انحصاری کنترل بر پخش رادیویی و تلویزیونی و مراسله به عموم و کنترل تثبیت اجراهای زنده را برای اجراکنندگان مقرر می‌کند. این ماده، بازنویسی ماده ۶ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو می‌باشد. آنچه در قسمت اول این ماده آمده است، همان است که در ماده (الف) ۷،۱ کنوانسیون رم و ماده ۱۴،۱ موافقت‌نامه تریپس آمده است و حقی که در قسمت دوم این ماده پیش‌بینی شده نیز همان حقی است که در ماده (ب) ۷،۱ کنوانسیون رم پیش‌بینی شده است. با توجه به قلمرو حمایت متفاوت و مستقل این معاهده از دیگر معاهدات، ذکر این ماده حشو نمی‌باشد.

ماده ۶ طرح ایالات متحده دقیقاً همان چیزی است که در ماده ۶ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو ذکر شده و بعداً در پیش‌نویس نیز آمده است، به جزء این که در قسمت اول این ماده، صاحب‌نظران آمریکایی علاوه بر «اجرائی که تاکنون پخش شده باشد»، «اجرائی که به عموم مراسله شده باشد» را نیز از شمول حمایت استثنا کرده‌اند. صاحب‌نظران اتحادیه اروپا فصل ۲ طرح پیشنهادی خود را تحت عنوان «حقوق اجراکنندگان در اجراهای دیداری - شنیداری‌شان»، تدوین کردند.

ماده ۴ این طرح تحت عنوان «حقوق اجراکنندگان در اجراهای تثبیت‌نشده دیداری - شنیداری‌شان»، این‌گونه مقرر کرده است: «کشورهای عضو به اجراکنندگان در ارتباط با اجراهای تثبیت‌نشده دیداری - شنیداری‌شان، چه به همراه صوت باشد و چه نباشد، حقوقی یکسان با آنچه معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو برای اجراکنندگان، در رابطه با اجراهای زنده شنیداری، اعطا کرده است، با اعمال تغییرات لازم، اعطا می‌کند که منظور حقوق مندرج در ماده ۵ (حقوق اخلاقی) و ماده ۶ (حقوق اقتصادی اجراکنندگان در ارتباط با اجراهای تثبیت‌نشده‌شان) است.» صاحب‌نظران اروپایی نیز از معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو پیروی کرده‌اند، اما ساختار موادشان متفاوت از طرح ایالات متحده و پیش‌نویس می‌باشد.

ز - ماده ۷ (حق تکثیر)^۱

«اجراکنندگان حق انحصاری اجازه تکثیر مستقیم یا غیر مستقیم اجراهایشان که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده است، را به هر روش و به هر شکلی دارند.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۷ پیش‌نویس مطابق با ماده ۷ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو می‌باشد، تنها با این تفاوت که به جای عبارت «آوانگاشت» عبارت «تثبیت دیداری - شنیداری» جایگزین شده است. ریشه عبارت «تکثیر مستقیم یا غیر مستقیم» در این ماده، ماده ۱۰ کنوانسیون رم که در ارتباط با حقوق تهیه‌کنندگان آوانگاشت است، می‌باشد. این عبارت در معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو نیز برای حق تکثیر اجراکنندگان و تهیه‌کنندگان آوانگاشت آمده است. هدف از این مقرر این می‌باشد که به طور واضح مشخص کند که فاصله بین مکان تثبیت اصلی و مکان تکثیر تثبیت، تأثیری در حقوق اجراکننده ندارد.

عبارت «به هر روش و به هر شکلی» ریشه در ماده (۱) ۹ کنوانسیون رم دارد. ذکر این عبارت ناظر بر قلمرو وسیعی از حمایت می‌باشد. تکثیر از طریق کپی‌برداری یا ذخیره اجرای تثبیت‌شده، در قالب هر گونه رسانه‌ای و از طریق هر روش و تکنیکی که باشد، مورد حمایت است. این عبارت در معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو و پیش‌نویس برای روشن کردن این مطلب می‌باشد که تفاوتی از این جهت بین حقوق اجراکنندگان نمی‌باشد. کنفرانس دیپلماتیک ۱۹۹۶ در ارتباط با طول عمر کپی و دائم یا موقت بودن آن، به توافقی نرسید. با این وجود در کنفرانس مذکور، حق تکثیر در دنیای دیجیتال نیز قابل اعمال دانسته شد. (وایپو، ۲۰۰۰ م.) در ماده ۷ طرح پیشنهادی ایالات متحده، همان ماده ۷ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو بازنویسی شده است، با این تفاوت که در قالب آوانگاشت به طور کل حذف شده است و عبارت جانشینی به جای آن نیامده و به طور کلی بیان کرده است:

«... تکثیر اجراهای تثبیت شده...» (وایپو، a ۱۹۹۸ م.)

ح - ماده ۸ (حق توزیع)

«۱- اجراکنندگان حق انحصاری اجازه قابل دسترس کردن اصل یا کپی اجراهایشان که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده‌اند، را به عموم از طریق فروش یا دیگر طرق انتقال مالکیت، دارا می‌باشند.

۲- هیچ مقرره‌ای در این معاهده آزادی کشورهای عضو را در تعیین شرایط معامله، محدود نمی‌کند، به استثنای این که اجراکننده به اولین فروش یا دیگر طرق انتقال مالکیت اجرای تثبیت‌شده اصلی یا کپی خود رضایت دهد، در این صورت حق مذکور در بند ۱ منقضی می‌شود.^{۱۰}» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۸ حق انحصاری توزیع را برای اجراکنندگان در ارتباط با اجراهایشان که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده‌اند، شناسایی می‌کند. این ماده از ماده ۸ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو پیروی می‌کند و تنها تفاوت آن در بند ۱ است که به جای عبارت «آوانگاشت» عبارت «تثبیت دیداری - شنیداری» را در راستای شمول حمایت معاهده جایگزین کرده است. مطابق با بند ۱، حق توزیع به فروش و دیگر روش‌های انتقال مالکیت اصل یا کپی اجراهای تثبیت‌شده، تسری یافته است. بند ۲ اختیار شناسایی امکان انقضای حق توزیع، بعد از اولین فروش یا دیگر طرق انتقال مالکیت تثبیت اجرای اصلی یا کپی توسط اجازه اجراکننده، را به کشورهای عضو واگذار کرده است. انقضا تنها در ارتباط با کپی‌های فیزیکی می‌باشد که قابلیت چرخش در بازار را دارند. مقررات انقضا، می‌تواند ملی، منطقه‌ای یا بین‌المللی باشد. (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ایالات متحده نیز در طرح خود از ماده ۸ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو پیروی کرده است؛ تنها با این تفاوت که به جای «اجراهای تثبیت‌شده در قالب

آوانگاشت»، «اجراهای تثبیت‌شده» را بدون توجه به نوع تثبیت، مورد اشاره قرار داده است. (وایپو، a ۱۹۹۸ م.)

ط - ماده ۹ (حق اجاره)

«۱- اجراکنندگان در صورتی که در قانون داخلی کشورهای عضو مقرر شود، حق انحصاری اجازه اجاره تجاری اصل یا کپی اجرائشان که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده است، را به عموم، حتی پس از توزیع با اجازه دفعتاً یا متعاقب خود، دارا می‌باشند.

۲- کشورهای عضو به جز زمانی که اجاره تجاری منجر به توزیع وسیع کپی چنین تثبیت‌هایی شود و به حق انحصاری تکثیر اجراکننده لطمه وارد آورد، می‌توانند معاف از مقرره بند ۱ باشند.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۹ حق انحصاری اجازه اجاره اصل یا کپی اجراهایی که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده‌اند را برای اجراکننده مقرر کرده است. بند ۱ ماده ۹ همان است که در بند ۱ ماده ۹ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو آمده است، با همان تفاوت تثبیت دیداری - شنیداری به جای آوانگاشت. لطمه مادی در بند ۲، از ماده ۱۱ تریپس در ارتباط با حق اجاره برای مؤلف، در ارتباط با آثار سینمایی و ماده (۲) ۷ معاهده کپی‌رایت سازمان جهانی مالکیت فکری الگو گرفته است. (وایپو، ۱۹۹۶ م.) طرح ایالات متحده در این رابطه، ماده‌ای ندارد.

ی - ماده ۱۰ (حق قابل دسترس کردن اجراهای تثبیت‌شده)

«اجراکنندگان حق انحصاری اجازه برای در دسترس عموم قراردادن اجراهایشان که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده است، را دارند؛ چه از طریق سیم و

چه از طریق بی‌سیم باشد، به گونه‌ای که افراد جامعه بتوانند در هر زمان و هر مکانی که می‌خواهند به این اجراها دست یابند.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

مطابق ماده ۱۰ اجراکنندگان حق انحصاری در دسترس عموم قرار دادن اجرایشان را دارند. دقیقاً همین حق با همان تنها تفاوت «آوانگاشت» به جای «تثبیت دیداری - شنیداری»، در ماده ۱۰ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو نیز آمده است. در دسترس عموم قرار دادن همیشه با انتقال همراه می‌باشد؛ حال این انتقال می‌تواند از راه دور یا نزدیک باشد. تکنولوژی که برای انتقال به کار برده می‌شود ممکن است دیجیتال یا آنالوگ باشد. در دسترس عموم قرار دادن تنها محدود به شرایطی است که تک‌تک افراد جامعه حق انتخاب فردی مکان و زمان دریافت اطلاعات، را داشته باشند. همین مشخصه می‌باشد که حق در دسترس عموم قرار دادن را از حق مراسله به عموم متمایز می‌گرداند. هیچ گونه حقی در ارتباط با در دسترس عموم قرار دادن، منقضی نمی‌شود و حق هر گونه اجازه‌ای در این رابطه با اجراکننده می‌باشد؛ تنها در صورتی که کپی‌های فیزیکی با رضایت اجراکننده وارد بازار شود، این حق نیز همراه حق توزیع، منقضی می‌شود. (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ایالات متحده نیز همانند مواد قبل، تنها به جای آوانگاشت یا تثبیت به صورت دیداری - شنیداری، اجراهای تثبیت‌شده را آورده است. صاحب‌نظران اتحادیه اروپا در ماده ۵ طرح پیشنهادی خود، تحت عنوان حقوق اجراکنندگان در تثبیت‌های دیداری - شنیداری اجرایشان، این‌گونه نوشته بودند: «کشورهای عضو می‌بایست برای اجراکنندگان در ارتباط با تثبیت دیداری - شنیداری اجرایشان، همان حقوقی که معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو به اجراکنندگان در ارتباط با اجراهای تثبیت‌شده‌شان در قالب آوانگاشت می‌دهد، را با اعمال تغییرات لازم اعطا کنند؛

حقوق مذکور در مواد ۵ (حقوق اخلاقی)، ۷ (حق تکثیر)، ۸ (حق توزیع)، ۹ (حق اجاره)، ۱۰ (حق در دسترس کردن اجراهای تثبیت‌شده) معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو» (وایپو، b ۱۹۹۸ م).

ک - ماده ۱۱ (حق توزیع رادیویی و تلویزیونی و مراسله به عموم)

«۱- اجراکنندگان حق انحصاری اجازه توزیع رادیویی و تلویزیونی و مراسله به عموم اجراهایشان که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده‌اند، را دارا می‌باشند.
۲- کشورهای عضو می‌توانند به ریاست کلی سازمان جهانی مالکیت فکری، اعلام دارند که به جای حقی که در بند ۱ آمده است، آن‌ها حق دریافت عوض عادلانه را در برابر پخش رادیویی و تلویزیونی و مراسله به عموم مستقیم یا غیر مستقیم اجراهای تثبیت‌شده به صورت دیداری - شنیداری، را مقرر می‌کنند. همچنین کشورهای عضو می‌توانند اعلام دارند که شرایط اعمال حق عوض عادلانه را نیز در قانون خود تعیین می‌کنند.

۳- هر یک از کشورهای عضو می‌توانند مقرر کنند که مقررات بندهای ۱ و ۲ را تنها در رابطه با استفاده‌های خاصی اعمال می‌کنند یا این‌که به گونه‌ای دیگر اعمال این دو بند را محدود کنند یا به طور کلی مقررات آن‌ها را اعمال نمی‌کنند.» (وایپو، ۲۰۰۰ م).

ماده ۱۱ در ارتباط با حقوق اجراکنندگان برای پخش رادیویی و تلویزیونی و مراسله به عموم می‌باشد. این ماده امکان سطح گسترده‌ای از حق انتخاب را برای کشورهای عضو فراهم می‌کند؛ از حق انحصاری تا هیچ‌گونه حقی. بند ۱ برای اجراکنندگان حق انحصاری اجازه پخش رادیویی - تلویزیونی و مراسله به عموم را برای اجراهایشان که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده، مقرر کرده است.

عبارت‌های «پخش رادیویی - تلویزیونی» و «مراسله به عموم» در ماده ۲ پیش‌نویس تعریف شده‌اند. در بند ۲ به پیروی از معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو، به کشورهای عضو اختیار داده است که برای اجراکنندگان در ارتباط با پخش رادیویی - تلویزیونی و مراسله به عموم اجراهایشان، که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده است، حق دریافت عوض عادلانه مقرر کنند. کشورهای عضو می‌توانند خود شرایط دریافت عوض عادلانه را نیز تعیین کنند. در بند ۳ این ماده نیز در ارتباط با بندهای ۱ و ۲ این ماده، حق شرط برای کشورهای عضو در نظر گرفته شده است؛ کشورهای عضو می‌توانند هر گونه محدودیتی نسبت به این دو بند، در قانون داخلی خود اعمال کنند.

در ارتباط با حمایت از حقوق اجراکنندگان در ارتباط با حق پخش رادیویی - تلویزیونی و مراسله به عموم، کشورهای عضو می‌بایست بین صنعت دیداری - شنیداری و صنعت آوانگاشت و همچنین بین بازارها و نحوه استفاده از طریق این صنایع، تفاوت قائل شوند. ماده ۱۱ فاقد عبارت «منتشرشده برای اهداف تجاری» که در معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو آمده است، می‌باشد. ماده ۱۵ این معاهده، تحت عنوان حق عوض اجراکنندگان و تهیه‌کنندگان آوانگاشت برای پخش رادیویی - تلویزیونی و مراسله به عموم، در بسیاری جهات متفاوت از ماده ۱۱ پیش‌نویس می‌باشد. ماده ۱۱ پیش‌نویس حق دریافت عوض را به صورت اختیاری، فرع بر حق پخش رادیویی - تلویزیونی و مراسله به عموم مقرر کرده، ولی ماده ۱۵ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو اصل ماده را حق دریافت عوض قرار داده است. با این وجود در اختیار تعیین شرایط و حتی استفاده از حق شرط توسط کشورهای عضو، این دو ماده به یکدیگر نزدیک می‌شوند. (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ایالات متحده در ماده ۱۰ طرح پیشنهادی خود، با تفاوت‌هایی همان سیاق ماده ۱۱ پیش‌نویس را دارد و حق دریافت عوض عادلانه را فرع بر حق پخش رادیویی - تلویزیونی و حق مراسله به عموم شناسایی کرده است. به نظر می‌رسد که صاحب‌نظران آمریکایی در تدوین این ماده و فاصله گرفتن شرکت‌کنندگان کنفرانس دیپلماتیک از ماده ۱۵ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های واپس تأثیرگذار بوده‌اند. صاحب‌نظران آمریکایی به وجود حق مذکور در کنوانسیون برن اشاره کرده‌اند و حق اجراکنندگان در ماده ۱۰ را مستقل از آن دانسته و اجراهایی که پیش از این پخش یا به عموم مراسله شده‌اند را از شمول حق خارج کرده‌اند. حق شرطی نیز برای کشورهای عضو پیش بینی نکرده‌اند.

ل - ماده ۱۲ (انتقال حقوق)

«انتقال: به محض این‌که اجراکننده به تثبیت دیداری - شنیداری اجرائش رضایت دهد، این‌گونه فرض می‌شود که، در ارتباط با همان تثبیت خاص، وی تمامی حقوق انحصاری اجازه خود و ناظر بر این معاهده را به تهیه‌کننده انتقال داده است. طرفین می‌توانند خلاف این را در قرارداد نوشته خود، مقرر کنند. اجرای حقوق: در صورت فقدان قرارداد نوشته بین طرفین قرارداد، به محض این‌که اجراکننده به تثبیت دیداری - شنیداری اجرائش رضایت دهد، این‌گونه فرض می‌شود که در ارتباط با همان تثبیت خاص، اجرای حقوق انحصاری ناظر بر این معاهده به تهیه‌کننده منتقل شده است.

قانون ناظر بر انتقال: در صورت فقدان توافقی خلاف این بین طرفین، قانون حاکم بر انتقال حقوق انحصاری ناظر بر این معاهده در ارتباط با تثبیت دیداری -

شنیداری اجرا از اجراکننده به تهیه‌کننده، چه از طریق قانون و چه از طریق قرارداد، قانون کشوری می‌باشد که بیشترین ارتباط را با آن تثبیت خاص دارد.»

ماده ۱۲ در پی ایجاد تعادل بین نیاز تهیه‌کنندگان برای اطمینان در تجارت و توزیع و بهره‌برداری از تثبیت‌های دیداری - شنیداری از یکسو و حمایت از حقوق اجراکنندگان از سوی دیگر می‌باشد. برای تدوین این ماده طرح‌های متفاوتی از سوی کشورهای عضو ارائه شد. با توجه به تفاوت‌هایی که در سیستم قانونی کشورهای مختلف وجود دارد، برخی از سیستم قانون نوشته و برخی از سیستم قرارداد و کار جمعی تبعیت می‌کنند. هدف اصلی این ماده ایجاد ارتباط بین این دو سیستم و تحت پوشش قرار دادن هر دوی آنها می‌باشد.

صاحب‌نظران آمریکایی ماده ۱۱ طرح پیشنهادی خود را تحت عنوان انتقال حقوق ارائه داده‌اند. بخش اول این ماده با تفاوت‌هایی جزئی، همان است که در کنفرانس دیپلماتیک برای ماده ۱۲ ارائه شد؛ علاوه بر تفاوت در برخی عبارات، طرح ایالات متحده آمریکا علاوه بر تهیه‌کننده، جانشینان وی را نیز مورد اشاره قرار داده است. قرارداد خلاف ماده بین طرفین را نیز به صورت کلی و بدون اشاره به کتبی یا غیر کتبی بودن آن بیان کرده است. بخش دوم این ماده نیز تلویحاً در ماده ۱۲ پیش‌نویس لحاظ شده است. (وایپو، ۲۰۰۰ م.) صاحب‌نظران اروپایی به تبعیت از معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو در ارتباط با انتقال حقوق، مقرره‌ای در طرح پیشنهادی خود پیش‌بینی نکرده‌اند، ولی در مرحله مذاکرات با فرض انتقال خود به خود ارائه‌شده توسط کشورهای ایالات متحده آمریکا به مخالفت پرداختند. اختلاف نظر بین ایالات متحده آمریکا و اتحادیه اروپا در ارتباط با فرض انتقال حقوق، از تفاوت دیدگاه این دو سیستم نسبت به حقوق مالکیت فکری ناشی می‌شود.

با این توضیح که کشورهای اتحادیه اروپا با اتخاذ روش «حق مؤلف»، حقوق مالکیت فکری را جزئی از شخصیت فرد پدیدآورنده می‌دانند و طبیعی است که در تقابل اجراکننده و تهیه‌کننده، از اجراکننده و منافع وی بیشتر حمایت می‌کنند. در حالی که ایالات متحده آمریکا با پذیرش سیستم «کپی‌رایت»، حقوق مالکیت فکری را جزء دارایی‌های پدیدآورنده می‌داند و نه شخصیت وی. طبیعی است که فرض انتقال حقوق را به تهیه‌کننده به راحتی می‌پذیرد. علاوه بر این صاحبان صنعت فیلمسازی در ایالات متحده آمریکا نیز در این رابطه بسیار تأثیرگذار بوده‌اند.

ماده‌ای که در سال ۲۰۱۱ ارائه شده، در تلاش بوده است تا با ذکر صریح‌تر حق انتخاب در ارتباط با انتقال حقوق برای کشورهای عضو، اختلاف نظر به وجود آمده در مذاکرات سال ۲۰۰۰ بین ایالات متحده و اتحادیه اروپا را مرتفع و امکان توافق در مورد این ماده را نیز فراهم آورد. علاوه بر این ماده پیشنهادی در ارتباط با نوشته‌بودن یا نبودن و پیش‌بینی یا عدم پیش‌بینی حق عوض نیز دست کشورهای عضو را باز گذاشته است. با این وجود پیشنهادهایی نیز در خلال این چند سال، مبنی بر حذف ماده ۱۲ و تصویب معاهده با ۱۹ ماده مابقی ارائه شده است.

متن پیشنهادی برای ماده ۱۲ معاهده سال ۲۰۰۰ به این شرح می‌باشد «تعیین این‌که پس از رضایت اجراکننده به تثبیت اثرش به صورت دیداری - شنیداری، حقوق انحصاری پیش‌بینی‌شده در مواد ۷ تا ۱۱ پیش‌نویس معاهده، به خودش تعلق می‌گیرد یا به تهیه‌کننده تثبیت دیداری - شنیداری منتقل می‌شود، به قانونگذاری داخلی کشورهای عضو واگذار شده است. در صورت پیش‌بینی قانون داخلی کشورهای عضو، توافقی برخلاف آنچه گفته شد ممکن می‌باشد.»

کشورهای عضو می‌توانند مقرر کنند که قرارداد اجراکننده و تهیه‌کننده می‌بایست با رضایت اجراکننده در ارتباط با تثبیت دیداری - شنیداری، تنظیم شده باشد و

به امضای طرفین یا نمایندگان آن‌ها برسد. جدای از حقوق مذکور در پیش‌نویس، قوانین داخلی می‌توانند امکان انعقاد قراردادهای انفرادی یا جمعی را پیش‌بینی کنند که در قالب آن‌ها اجراکنندگان در برابر هر استفاده‌ای از اجرایشان، حق دریافت ما به ازای عوض عادلانه داشته باشند.» (وایپو، a ۲۰۱۱ م.)

م - ماده ۱۳ (محدودیت‌ها و استثنائات)

«۱- کشورهای عضو می‌توانند محدودیت‌ها و استثنائاتی را که در رابطه با حمایت از آثار ادبی و هنری، در قانون ملی خود در نظر گرفته‌اند، به حمایت از اجراکنندگان نیز تسری دهند.

۲- کشورهای عضو می‌بایست محدودیت‌ها و استثنائات این معاهده را به گونه‌ای تدوین کنند که با استفاده معمول از اجرا تعارضی نداشته باشد و به حقوق قانونی اجراکننده نیز ضرر نامتعرفی وارد نکند.»^{۱۱} (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۱۳ محدودیت‌ها و استثنائات حقوق اجراکنندگان را بیان می‌کند. این ماده به جزء تفاوت در دایره شمول عناصر مورد حمایت، همان است که ماده ۱۶ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو مقرر کرده است. بند ۱ ماده ۱۳، اصل مذکور در ماده ۱۵،۲ کنوانسیون رم را بازنویسی می‌کند. در بند ۱ ماده ۱۶ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو نیز آمده است. بند ۲ ماده ۱۳ همان است که در ماده (۲) ۹ کنوانسیون برن و پس از آن در ماده ۱۳ تریپس، ماده (۲) ۱۶ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو و (۲) ۱۰ معاهده کی‌رایت وایپو آمده است. ماده ۱۲ طرح پیشنهادی ایالات متحده نیز دقیقاً همان ماده ۱۳ پیش‌نویس می‌باشد.

ن - ماده ۱۴ (مدت حمایت)

«مدت حمایت از اجراکنندگان در این معاهده، حداقل تا ۵۰ سال از پایان سالی می‌باشد که در آن اجرا تثبیت شده است.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۱۴ پیش‌نویس همان است که در بند ۱ ماده ۱۷ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو آمده است. تنها عبارت «در قالب آوانگاشت» به دلیل موضوع مورد حمایت پیش‌نویس از انتهای بند ۱ حذف شده است. مدت حمایت ۵۰ سال از سالی که تثبیت در آن رخ داده است، استاندارد جهانی جدید برای حمایت از اجراکنندگان می‌باشد و در تریپس نیز آمده است. (وایپو، ۲۰۰۰ م.) ماده ۱۳ طرح ایالات متحده در ارتباط با مدت حمایت، دقیقاً همان ماده ۱۴ پیش‌نویس می‌باشد.

س - ماده ۱۵ (مقررات در ارتباط با تدابیر تکنولوژی)

«کشورهای عضو می‌بایست حمایت‌های کافی و ضمانت اجراهای مؤثر قانونی برای مقابله با موانع تدابیر تکنولوژی مؤثری که اجراکنندگان مطابق با این معاهده برای اعمال حقوقشان به کار می‌برند، مقرر کنند؛ موانعی که باعث محدودشدن اجرای اجراکنندگان می‌گردد و از طرف اجراکننده نیز مجاز نمی‌باشد.»^{۱۲} (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

این ماده در ارتباط با تدابیر تکنولوژی می‌باشد و به جزء تفاوت قلمرو حمایت، همان است که در ماده ۱۸ معاهده حمایت از اجراهای دیداری - شنیداری آمده است. این مقرره برای جلوگیری از موانع غیر مجاز تدابیر تکنولوژی می‌باشد. تدابیر تکنولوژی مؤثر، مقدمه ضروری تأسیس چارچوب مناسب قانونی برای تجارت الکترونیک می‌باشد. تدابیر تکنولوژی می‌بایست در قانون داخلی کشورها به خوبی حمایت شوند و ضمانت اجرای مناسب نیز برای نقض این تدابیر، مقرر

شود. ماده ۱۵ طرح پیشنهادی ایالات متحده همان ماده ۱۵ پیش‌نویس می‌باشد تنها با این تفاوت که علاوه بر تدابیر تکنولوژی اجراکنندگان، تدابیر تکنولوژی انتقال‌گیرندگان اجرا نیز می‌بایست مورد حمایت قرار گیرد.

ع - ماده ۱۶ (تدابیر مرتبط با مدیریت اطلاعات)

«۱- کشورهای عضو می‌بایست ضمانت اجراهای کافی و مناسبی در برابر اشخاصی پیش‌بینی کنند که عمداً یکی از اعمال زیر را با علم به این که این اعمال، باعث ایجاد، تسهیل یا اخفای نقض حقوق مذکور در این معاهده می‌شود، انجام می‌دهند:

- حذف یا تغییر بدون مجوز هر گونه حق الکترونیکی مدیریت اطلاعات؛

- اجراها یا کپی‌های اجراهایی که به صورت دیداری - شنیداری تثبیت شده‌اند، را با علم به این که حق الکترونیکی مدیریت اطلاعات بدون مجوز حذف شده یا تغییر یافته است، بدون اجازه توزیع کنند، برای توزیع وارد کنند، پخش رادیویی - تلویزیونی کنند، به عموم مراسله کنند یا در دسترس عموم قرار دهند.

۲- آن گونه که در این ماده آمده است، «حقوق مدیریت اطلاعات» به معنی تعیین شماره یا کدی است که نمایانگر اطلاعات مربوط به اجراکننده، اجرا، مالک حقوق و همچنین اطلاعات مربوط به شرایط استفاده از اجرا و تثبیت دیداری - شنیداری می‌باشد.^{۱۳}» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۱۶ در ارتباط با حقوق مدیریت اطلاعات می‌باشد و تا جایی که امکان دارد از ماده ۱۹ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو الگوبرداری کرده است. تفاوت این دو ماده در قسمت انتهایی بند ۲ می‌باشد که ماده ۱۹ این معاهده توضیح بیشتری ارائه کرده است.^{۱۴} همانند معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو، آنچه در این ماده آمده است حداقل می‌باشد و مانع از حمایت گسترده‌تر کشورهای

عضو در قانون داخلی خودشان نمی‌شود. لازم به ذکر است که استفاده از حقوق الکترونیکی مدیریت اطلاعات، اختیاری می‌باشد و به تبع این مسأله مقررات مربوط به حقوق مدیریت اطلاعات، نیز اختیاری است. (وایپو، ۲۰۰۰ م.) ایالات متحده در طرح پیشنهادی خود، همان ماده ۱۹ را با اعمال تغییرات لازم نسبت به دایره شمول حمایت، بازنویسی کرده است.

ف - ماده ۱۷ (تشریفات)

«برای بهره‌برداری یا اعمال حقوقی که در این معاهده مقرر شده است، تشریفات وجود ندارد.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

ماده ۱۷ اصل کلی حمایت بدون تشریفات را بیان می‌کند. این ماده دقیقاً ماده ۲۰ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو را بازنویسی کرده است. آنچه در این دو ماده آمده، همان است که در ابتدای جمله اول ماده (۲) ۵ کنوانسیون برن نیز آمده است. ماده ۱۷ طرح ایالات متحده نیز دقیقاً همان ماده ۲۰ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو و ۱۵ پیش‌نویس می‌باشد.

ص - ماده ۱۸ (حق شرط و حق اطلاع)

«۱- به استثنای ماده (۳) ۱۱ این معاهده، حق شرط دیگری در این معاهده وجود ندارد.»

۲- هر اطلاعی که در ماده (۲) ۱۱ یا (۲) ۱۹ آمده است، در ارتباط با همان ماده می‌باشد و روز اطلاع می‌بایست همان روزی باشد که این معاهده در ایالت یا سازمان درون کشوری اطلاع‌دهنده، لازم‌الاجرا می‌شود. در شرایطی که اطلاع سه

ماه بعد یا بیشتر، پس از دریافت لازم‌الاجرا شدن توسط ریاست عمومی وایپو، قابل اعمال می‌شود، تأخیر در اطلاع ایرادی ندارد.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

مفهوم اصلی ماده مذکور این است که در این پیش‌نویس، حق شرط وجود ندارد. این ماده مطابق با ماده ۲۱ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو می‌باشد. تنها حق شرط این معاهده، ماده (۳) ۱۱ می‌باشد که به کشورهای عضو در ارتباط با حق اجازه یا حق دریافت عوض عادلانه، در برابر پخش رادیویی - تلویزیونی و مراسله به عموم، امکان پیش‌بینی حق شرط را داده است. بند ۲ ماده ۱۸ در ماده ۲۱ این معاهده نیامده است. (وایپو، ۲۰۰۰ م.) ماده ۱۸ طرح ایالات متحده دقیقاً همان ماده ۲۱ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو می‌باشد. در ماده ۷ طرح پیشنهادی اتحادیه اروپا نیز، بدون هیچ استثنایی بیان شده است که حق شرط در این پروتکل وجود ندارد.

ق - ماده ۱۹ (کاربرد زمان)

«۱- کشورهای عضو می‌بایست حمایت‌هایی که این معاهده مقرر کرده است را به اجراهای تثبیت‌شده موجود، به هنگام لازم‌الاجرا شدن این معاهده و به اجراهایی که پس از لازم‌الاجرا شدن این معاهده، رخ می‌دهند، تسری دهند.

۲- علی‌رغم بند ۱، کشورهای عضو می‌توانند به ریاست عمومی وایپو اعلام کنند که مقررات مواد ۷ تا ۱۱ یا دیگر مواد این معاهده را در ارتباط با اجراهایی که در زمان لازم‌الاجرا شدن این معاهده، تثبیت شده‌اند، اعمال نمی‌کنند. در ارتباط با این کشور عضو، دیگر کشورها نیز می‌توانند اعمال مواد مذکور را، در ارتباط با اجراهایی که پس از لازم‌الاجرا شدن این معاهده رخ می‌دهند، محدود کنند.

۳- حمایت ناظر بر این معاهده، نبایستی به استفاده‌های پیشین، موافقت‌های منتج یا حقوق مکتسب قبل از لازم‌الاجرا شدن این معاهده، برای همه کشورهای عضو، لطمه‌ای وارد کند.

۴- کشورهای عضو می‌توانند در ارتباط با این معاهده، مقررات انتقالی مقرر کنند؛ بدین صورت که هر شخصی که پیش از لازم‌الاجرا شدن این معاهده، متعهد به کاری قانونی در ارتباط با اجرا بوده است، پس از لازم‌الاجرا شدن این معاهده و در حدود مواد ۵ و ۷ تا ۱۱ در ارتباط با همان اجرا می‌تواند مجدد متعهد به همان کار شود.» (وایپو، ۲۰۰۰ م.)

این ماده تا حد زیادی متفاوت از ماده ۲۲ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو در ارتباط با کاربرد زمان می‌باشد. در بند ۱ این معاهده به ماده ۱۸ کنوانسیون برن ارجاع می‌دهد؛ ماده ۱۸ مقررات کنوانسیون را به موارد پیشین که در زمان لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون، وارد دانش عمومی نشده باشند، نیز قابل اعمال می‌داند. در بند ۲ نیز امکان محدود کردن حقوق اخلاقی اجراهایی که پس از لازم‌الاجرا شدن معاهده رخ داده‌اند را برای کشورهای عضو ممکن ساخته است. ماده ۱۹ در ۴ بند و متفاوت از این ماده تدوین شده است. ماده ۱۹ پیش‌نویس در ارتباط با اعمال این معاهده برای اجراهایی است که قبل و بعد از لازم‌الاجرا شدن این معاهده رخ داده‌اند.

مطابق بند ۱ کشورهای عضو می‌بایست حمایت‌های این معاهده را در اجراهای قبل و بعد از لازم‌الاجرا شدن این معاهده اعمال کنند. اجراهای پیشین تنها شامل اجراهای تثبیت‌شده می‌باشد ولی اجراهای آینده، می‌تواند تثبیت‌شده یا تثبیت‌نشده باشد. به این دلیل که ممکن است اجرای حقوق اقتصادی مذکور در این معاهده، در برخی از کشورهای عضو، آن‌ها را با مشکل رو به رو کند، بند ۲ این امکان را به

الگو برمی‌دارد. ماده ۲۰ طرح پیشنهادی ایالات متحده نیز همان ماده ۲۳ معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو و ۲۰ پیش‌نویس می‌باشد. در طرح ایالات متحده، ماده ۱۴ تحت عنوان اجرا پیش‌بینی شده که وارد پیش‌نویس نشده است.^{۱۵}

طرح اتحادیه اروپا در ماده ۶، تحت عنوان اعمال مقررات معاهده وایپو، این‌گونه تدوین کرده است: «کشورهای عضو می‌بایست در ارتباط با قلمرو حمایت این پروتکل، مقررات مواد ۴ (رفتار ملی)، ۱۶ (محدودیت‌ها و استثنائات)، ۱۷ (شرط حمایت)، ۱۸ (مقررات مربوط به تدابیر تکنولوژی)، ۱۹ (مقررات مربوط به حقوق مدیریت اطلاعات)، ۲۰ (تشریفات)، ۲۲ (کاربرد زمان)، ۲۳ (ضمانت اجرای حقوق)، معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو را با تغییرات لازم، اعمال کنند.» طرح اتحادیه اروپا در فصل ۳ خود، تحت عنوان مقررات اداری و نهایی، با الگوبرداری از معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو موادی را تدوین کرده است، ولی این مواد در پیش‌نویس معاهده وارد نشده‌اند.

نتیجه‌گیری

طرح پیشنهادی معاهده حمایت از اجزای دیداری - شنیداری که با توجه عمده به نظریات کشورهای عضو وایپو خصوصاً ایالات متحده آمریکا و اتحادیه اروپا تدوین گردیده است، حمایت‌های پیش‌بینی‌شده در معاهده اجزاها و آوانگاشت‌های وایپو برای اجزای شنیداری را با اندک تغییری به اجزای دیداری - شنیداری تسری داده است. این مسأله بیانگر این است که حذف‌شدن اجزای دیداری - شنیداری از پیش‌نویس این معاهده کاری عبث و سوء‌گیرانه بوده و خود اعضا به تساوی حقوق این دو قشر از مشمولین حقوق اذعان دارند. امید است با تصویب و لازم‌الاجراشدن این پیش‌نویس، حقوق مساوی برای اجراکنندگان دیداری - شنیداری به حق پیش‌بینی شود.

پی‌نوشت‌ها

1. WPPT: WIPO Performances and Phonograms Treaty

۲. معاهده، موافقت‌نامه‌ای بین‌المللی است که به صورت کتبی بین اعضا منعقد می‌شود و حقوق بین‌الملل نیز آن را اداره می‌کند، چه یک قسمت باشد و چه دو یا چند قسمت مرتبط.
۳. هیچ ماده‌ای از این پروتکل، از مقررات موجود در معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو نمی‌کاهد. (بند ۲ ماده ۱ طرح پیشنهادی اتحادیه اروپا)
۴. در رابطه با ماده ۲(ب) توافق شد: آنچه در ماده ۲(ب) در ارتباط با تثبیت دیداری - شنیداری مورد توافق واقع شد، به ماده ۲(ج) معاهده اجراها و آوانگاشت‌های وایپو خدش‌های وارد نمی‌کند.
۵. «عرضه به عموم» به معنی انتقال تصاویر یا صدا و تصاویر یا جایگزین آن‌ها به عموم، از طریق هر رسانه‌ای به غیر از پخش رادیویی - تلویزیونی، به صورت اجرای تثبیت‌شده یا تثبیت‌نشده می‌باشد.
۶. اجراکنندگان دیگر کشورهای عضو در صورت وجود هر یک از شرایط زیر به عنوان اجراکننده شناسایی می‌شوند: الف - اجراکنندگانی که تابعیت دیگر کشورهای عضو را دارند و اجرایشان به صورت اثر دیداری - شنیداری، تثبیت‌شده یا تثبیت‌نشده، می‌باشد؛ ب - اجراکنندگانی که اجرای تثبیت‌نشده‌شان در قلمرو دیگر کشورهای عضو رخ داده باشد؛ ج - اجراکنندگانی که اثر دیداری شنیداری‌شان برای اولین بار در قلمرو دیگر کشورهای عضو تثبیت شده باشد.
۷. در ارتباط با ماده ۵: از نقطه نظر این معاهده و بدون لطمه واردکردن به معاهدات دیگر، با توجه به ماهیت تثبیت‌های دیداری - شنیداری و تولید و توزیع آن‌ها، تغییراتی که در راستای استفاده معمول از اجرا از قبیل ویرایش کردن، فشرده کردن، دوبله کردن یا فرمت کردن، در رسانه‌ها یا فرمت‌های موجود یا جدید یا در راستای استفاده مجاز اجراکننده، صورت گرفته باشد، به معنی تغییر در بخش اول بند ۱ این ماده نمی‌باشد. بخش دوم بند ۱ نیز تنها در ارتباط با تغییراتی است که به اعتبار مادی اجراکننده لطمه وارد کند. همچنین استفاده صرف از تکنولوژی یا رسانه جدید یا تغییر یافته، به معنی تغییر بخش دوم بند ۱ نمی‌باشد.
۸. «استفاده معمول از اثر دیداری - شنیداری، استفاده از تکنولوژی، رسانه جدید یا تغییر یافته برای روش‌ها و/ یا انواع توزیع، تکثیر، در دسترس کردن یا مراسله به عموم می‌باشد. یک اجراکننده برای استفاده از حقوق مذکور در ارتباط با اثر، می‌بایست عوض عادلانه‌ای را به دیگر اجراکنندگان و مؤلف اثر دیداری - شنیداری بدهد.»
۹. در ارتباط با ماده ۷: حق تکثیری که در این ماده آمده و استثنائاتی که در ماده ۱۳ آمده است، به طور کامل در محیط دیجیتالی نیز اعمال می‌شوند، مخصوصاً استفاده از اجرا به صورت دیجیتال. این

بدان معنی است که ذخیره اجرا به صورت دیجیتالی در قالب رسانه الکترونیک، مشمول تکثیر مذکور در این ماده می‌شود.

۱۰. در ارتباط با مواد ۸ و ۹: عبارت «اصل و کپی» در حق توزیع و حق اجاره، انحصاراً به کپی‌هایی که به صورت اشای فیزیکی می‌باشند و قابلیت ورود در چرخش بازار را دارند، اطلاق می‌شود.

۱۱. در رابطه با ماده ۱۳: ماده ۱۰ معاهده کپی‌رایت وایپو، با اعمال تغییرات لازم در رابطه با ماده ۱۳ قابل اعمال می‌باشد.

۱۲. در ارتباط با ماده ۱۵: در مورد عبارت «تدابیر تکنولوژی که اجراکننده به کار می‌برد»، می‌بایست قلمرو آن وسیع‌تر شود و به نمایندگان، لیسانس‌گیرندگان، انتقال‌گیرندگان از جمله تهیه‌کنندگان، واسطه‌ها و کسانی که مسؤول پخش یا مراسله اجرا با رضایت اجراکننده می‌باشند، نیز تسری یابد.

۱۳. در ارتباط با ماده ۱۶: ماده ۱۲ معاهده کپی‌رایت وایپو با اعمال تغییرات لازم در مورد این ماده قابل اعمال است.

۱۴. «... هنگامی که این اطلاعات به همراه کپی اجراهای تثبیت‌شده یا آوانگاشت یا در ارتباط با مراسله یا عرضه اجرای تثبیت‌شده یا آوانگاشت به عموم باشد، هر شماره یا کدی که نمایانگر این اطلاعات می‌باشد.»

۱۵. هر یک از کشورهای عضو می‌بایست طرق اجرای مقررات این معاهده را، همانند طرق اعطای کپی‌رایت و دیگر حقوق مرتبط، تعیین کند.

فهرست منابع

- Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works. (1971).
- Rome Convention, International Convention for the Protection of Performers, Producers of Phonograms and Broadcasting Organization. October 26, 1961.
- WIPO Performances and Phonograms Treaty. (1996). 3.
- WIPO. (Committee of Experts on a Protocol Concerning Audiovisual Performances). (1998 a). Submissions received from member states of WIPO. SCCR/1/4. 14-17.
- WIPO. (Committee of Experts on a Protocol Concerning Audiovisual Performances). (1998 b). Proposals and Other Submissions Received

from WIPO Member States and the European Community. AP/CE/2/2. 10-11.

WIPO. (Diplomatic Conference on the Protection of Audiovisual Performances). (2000). Basic Proposal for the Substantive Provisions of an Instrument on the Protection of Audiovisual Performances to Be Considered by the Diplomatic Conference. IAVP/DC/3. 16, 18-19, 22-24, 29-36, 40-41, 43, 45-50, 59, 60-61, 63-65, 67-69, 70-72, 75.

WIPO. (Informal Open-Ended Consultations on the International Protection of Audiovisual Performances). (2009). Background Document on the Main Questions and Positions. AP/IM/09/INF/3. 3-5.

WIPO. (Standing Committee on Copyright and Related Rights Twenty-Second Session). (2011 a). Proposal by the Delegation of the United States of America. SCCR/22/2. 3.

WIPO. (Standing Committee on Copyright and Related Rights Twenty-Third Session). (2011 b). Report adopted by the Committee. SCCR/23/10. 3.

یادداشت شناسه مؤلفان

فهیمة اسکندری: دانش‌آموخته کارشناسی ارشد رشته حقوق مالکیت فکری دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران.

محمود صادقی: دانشیار گروه حقوق دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران. (نویسنده مسؤول)

پست الکترونیک: sadegh_m2000@yahoo.com

Examination of WIPO Draft Law on Protection of Audiovisual Performances

Fahimeh Eskandari
Mahmoud Sadeghi

Abstract

The Rome convention 1967, protects performers for the first time but protection on audiovisual performances was limited by the article 19. The protection of performers were exceed in audiovisual performances in proposed draft on WPPT but the protection of audiovisual performances were excluded in the WPPT treaty. So the meeting including WIPO members and unions was held in March 1997. After analyzing national and international laws and member states proposal for the protocol, a diplomatic conference was held for preparing the final proposed treaty on protection of audiovisual performances at Geneva in December 7-20, 2000. In this article, main proposal treaty and proposal by United States of America and European Union on protection of audiovisual performances will be analyzed comparatively.

Keywords

Related Rights, Performers, Audiovisual Performances, WIPO Performances and Phonograms Treaty